

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobců: **a) J. V., b) PaedDr. P. V.**, obou zastoupených Mgr. Michaelem Buchlovským, advokátem se sídlem Cihlářská 19, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) M. S.**, zastoupený PhDr. Danicou Sloukovou, CSc., bytem Brodského 13, Praha 4, **2) Ing. J. P.**, a **3) Mgr. Z. P.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2004, čj. JMK 29907/2004 OÚPSŘ, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 7. 2006, čj. 30 Ca 267/2004 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobci **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í

Stavební úřad Obecního úřadu Veverská Bítýška (stavební úřad) povolil Ing. J. P. a Mgr. Z. P. rozhodnutím ze dne 12. 5. 2004, čj. výst. 27/04-K/A, umístění stavby rodinného domu a hospodářského objektu včetně přípojek na inženýrské sítě na pozemku PK č. 1714, k. ú. Veverská Bítýška. Žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 21. 9. 2004, čj. JMK 29907/2004 OÚPSŘ, odvolání žalobců proti rozhodnutí stavebního úřadu jako opožděné.

Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 24. 7. 2006, čj. 30 Ca 267/2004 - 31, zamítl.

Žalobci (stěžovatelé) brojili proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem.

Stěžovatelé polemizují s výkladem institutu náhradního doručení [§ 24 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)]

za situace, kdy byla písemnost určená adresátovi do vlastních rukou doručena podle § 24 odst. 1 správního řádu.

Faktické doručení písemnosti (§ 24 odst. 1 správního řádu) má podle stěžovatelů přednost před náhradním doručením (§ 24 odst. 2 správního řádu). Náhradní doručení má tedy nastoupit pouze tehdy, když není písemnost adresátovi fakticky doručena. Stěžovatelům je známa opačná judikatura Nejvyššího správního soudu, tu však nepovažují za správnou, neboť podle nich odporuje zákonu i obecným principům právního státu.

Žalovaný a následně také soud zkrátily stěžovatelům v rozporu s § 54 odst. 2 správního řádu za použití § 51 odst. 1 správního řádu lhůtu pro odvolání, která počíná běžet od doručení rozhodnutí. Stěžovatelé se navíc řídili poučením správního orgánu prvního stupně, podle něž se lze proti rozhodnutí odvolat do patnácti dnů od jeho doručení. Poučení neobsahovalo informaci o možném doručení podle § 24 odst. 2 správního řádu. I z důvodu právní jistoty stěžovatelů je proto nutné počítat lhůtu pro odvolání v návaznosti na skutečné doručení.

Žalovaný ani osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelé v kasační stížnosti správně podotkli, že otázka vztahu náhradního a faktického doručení již byla judikaturou Nejvyššího správního soudu řešena (srov. rozsudky ze dne 29. 12. 2005, čj. 4 As 14/2005 - 53 a ze dne 30. 11. 2006, čj. 4 As 67/2005 - 67, oba dostupné na www.nssoud.cz). Obecně přitom namítli, že tato judikatura odporuje zákonu a obecným principům právního státu. Nejvyšší správní soud ovšem ani v nyní posuzované věci neshledal důvodu, aby se od svého právního názoru odchýlil. Zákonná úprava výslovně spojuje s plynutím času v návaznosti na uložení zásilky na poště fikci doručení a pozdější faktické převzetí zásilky již tuto skutečnost nemůže zvrátit. Namítají-li stěžovatelé, že uplatnění fikce doručení odporuje principům právního státu, není zjevné, na základě čeho tento závěr činí. Nejvyšší správní soud naopak považuje institut fikce doručení za prostředek směřující k posílení právní jistoty, který se uplatní pouze v případě nečinnosti účastníka při přebírání zásilky ve stanovené lhůtě. V té souvislosti je třeba zdůraznit, že stěžovatelé v kasační stížnosti nenamítli, že nebyly splněny podmínky § 24 odst. 2 správního řádu pro uplatnění fikce doručení.

Nejvyšší správní soud stěžovatelům nepřisvědčil ani v námitce, podle níž poučení o opravném prostředku neobsahovalo informaci o možném doručení podle § 24 odst. 2 správního řádu. Správní orgán prvního stupně měl povinnost poučit stěžovatele, zda se lze proti rozhodnutí odvolat, v jaké lhůtě, ke kterému orgánu a kde lze odvolání podat (§ 47 odst. 4 správního řádu). Povinnost zahrnout do poučení o opravném prostředku např. informaci o institutu fikce doručení z citovaného ustanovení nijak nevyplývá. Nejvyšší správní soud v tomto směru ostatně podotýká, že účastníku řízení se musí v průběhu doručování dostat poučení o následcích nevyzvednutí zásilky ve lhůtě (§ 24 odst. 2 správního řádu). Na tomto místě lze pak odkázat k obsahu správního spisu, jehož součástí jsou rovněž předmětné doručenky, z nichž jednoznačně vyplývá, že „Při druhém pokusu o doručení této písemnosti byl adresát písemně vyzvořen o tom, že si má uloženou písemnost do tří dnů vyzvednout; nevyzvedne-li si adresát zásilku do tří dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení.“. Stěžovatelé přitom nijak nezpochybnili, že se jim uvedeného poučení dostalo a jejich stížní námitka se tak jeví zcela nedůvodná.

Kasační stížnost není důvodná, Nejvyšší správní soud ji proto zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelé nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.), stejně jako osoby zúčastněné na řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti náleželo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud tuto náhradu nepřiznal, neboť z obsahu spisu není zjevné, že by mu nad rámec běžné úřední činnosti jakékoliv náklady vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. června 2008

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu